

ЈУЖНОСЛОВЕНСКИ ФИЛОЛОГ

ПОВРЕМЕНИ СПИС

ЗА СЛОВЕНСКУ ФИЛОЛОГИЈУ И ЛИНГВИСТИКУ

УРЕЂУЈЕ

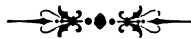
А. БЕЛИЋ

УЗ

СТАЛНУ САРАДЊУ

г. г. А. МЕЈЕ-А, проф. Collège de France, А. СТОЈИЋЕВИЋА, проф. Унив. у Љубљани, К. НИЧА, проф. Унив. у Кракову, Љ. СТОЈАНОВИЋА, акад. у Београду, М. РЕШЕТАРА, проф. Унив. у Загребу, О. ХУЈЕРА, проф. Унив. у Прагу, Р. НАХТИГАЛА, проф. Унив. у Љубљани, СТ. ИВШИЋА, проф. Унив. у Загребу, СТ. М. КУЉБАКИНА, проф. Унив. у Београду, ФР. ИЛЕШИЋА проф. Унив. у Загребу, ФР. РАМОВША, проф. Унив. у Љубљани и Х. БАРИЋА проф. Унив. у Београду.

КЊИГА VI.

ДРЖАВНА ШТАМПАРИЈА
КРАЉЕВИНЕ СРБА, ХРВАТА И СЛОВЕНАЦА
БЕОГРАД 1926—1927.

3. Уа!

Монах Комнин и Прокле написали су почетком 15 века у Јањини на грчком језику један спис „О разним деспотима Епира, о тиранину и деспоту Томи и о Комнину Прељубу.“ У томе је спису испричано доба српске владавине у Јањини и околини и испричани су догађаји, који су се тамо одигравали у доба кад су Срби губили и изгубили власт у Епиру.

Спис Комнина и Прокла издан је, по једном Верковићевом препису, у Гласнику 14 (1862; о самом спису и о другим издањима в. К. Krumbacher, *Geschichte der byzantinischen Litteratur* 1897², 344—5).

Причајући врло опширно о нередима, који су избили у Јањини у фебруару 1379 год., када су и Арнаути били опсели варош, писци кажу како су становници Јањине демонстрирали против Гуле, једног заповедника у вароши. Они су *πορηνάχλουv κακῶς τὸν Γουλιῶν, κατὰ κράτος εἰς αὐτὸν ἐπισπάρμενοι, καὶ ῥοῦα! ῥοῦα! φωνάζοντες...*

Становници Јањине викали су дакле Гули при демонстрацијама 1379 год.: *ρυα!* Од тога *ρυα* постао је без сумње демонстративни узвик *уа!*, који се у Србији тако често и тако радо употребљава.

Да напоменем још и ово. Поп Вук Поповић, описујући Вуку Караџићу, у свом писму од 25 јануара 1855 год. свадбу кнеза Данила прича како је кнез, када је његова невеста дошла близу Цетиња „излетио на коњу, и трком посред војске долетио до своје књагиње и повиче: *frua!*“ (Вукова Преписка VII, 261).

Сш. Сшанојевић

4. Његошев враг са два мача.

И поред свеколиких коментара г. Решетара и помагача му, баш почетна два стиха „Горског Вијенца“:

*Виђи врага су седам бињиша,
Су два мача и су двије круне!*

остала су доскора без довољно примљивих коментара. За први део (седам бињиша) и трећи (двије круне) дао је др. Лујо Бакотић у Прилозима за књижевност, језик, историју и фолклор, књ. I, св. 1., на стр. 138. цитирајући један став из Историје Средњег Века од Виктора Дирија, објашњење, довољно убедљиво. Питање је сад још, из које је *књиже*, ван Диријеве, могао Његош наћи те податке о Тур-